Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

15 септември 2016 година*

„Преюдициално запитване — Информационно общество — Свободно движение на услуги — Безжична локална мрежа (WLAN) на търговец — Предоставяне за свободно публично ползване — Отговорност на междинните доставчици — Обикновен пренос — Директива 2000/31/ЕО — Член 12 — Ограничаване на отговорността — Неизвестен потребител на тази мрежа — Нарушение на правата на притежателите на права върху защитено произведение — Задължение да се защити мрежата — Гражданска и професионална отговорност“

По дело C-484/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Landgericht München I (Областен съд Мюнхен I, Германия) с акт от 18 септември 2014 г., постъпил в Съда на 3 ноември 2014 г., в рамките на производство по дело

Tobias Mc Fadden

срещу

Sony Music Entertainment Germany GmbH,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, D. Šváby, J. Malenovský (докладчик), M. Safjan и M. Vilaras, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 декември 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Mc Fadden, от A. Hufschmid и C. Fritz, Rechtsanwälte,

— за Sony Music Entertainment Germany GmbH, от B. Frommer, R. Bisle, M. Hügel, Rechtsanwälte,

— за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от K.-P. Wojcik и F. Wilman, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 март 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 12, параграф 1 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257).

2 Запитването е отправено във връзка със спор между г-н Tobias Mc Fadden и Sony Music Entertainment Germany GmbH (наричано по-нататък „Sony Music“) относно евентуалната отговорност на първия за използването от трето лице на безжичната локална мрежа (Wireless local area network (WLAN), която г-н Mc Fadden поддържа и чрез която е предоставен на публично разположение звукозапис, продуциран от Sony Music.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 98/34

3 Европейският парламент и Съветът приемат на 22 юни 1998 г. Директива 98/34/ЕО за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти (ОВ L 204, 1998 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207), изменена с Директива 98/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 година (ОВ L 217, 1998 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 282, наричана по-нататък „Директива 98/34“).

4 Съображения 2 и 19 от Директива 98/34 предвиждат:

„(2) като имат предвид, че голямо разнообразие от услуги по смисъла на членове 59 и 60 от Договора ще спечелят от възможностите, предоставени от информационното общество, да бъдат предлагани от разстояние, по електронен път и при индивидуална молба от получателя на услугите;

[…]

(19) като имат предвид, че, съгласно член 60 от Договора [ЕО, понастоящем член 57 ДФЕС], съгласно тълкуванията на практиката на съда, „услуги“ означава онези, които нормално се предоставят срещу възнаграждение; като имат предвид, че тази характеристика отсъства в случаите на дейности, които държавата извършва икономически безвъзмездно в контекста на задълженията си, и по-специално в социалната, културната, образователната и съдебната сфера […]“.

5 Член 1 от Директива 98/34 гласи:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

2) „услуга“[:] каквато и да е услуга на информационното общество, тоест, каквато и да е услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба от получателя на услугите.

[…]“.

Директива 2000/31

6 Съображения 18, 41, 42 и 50 от Директива 2000/31 имат следното съдържание:

„(18) Услугите на информационното общество обхващат широк кръг от икономически дейности, които се извършват онлайн; […] услугите на информационното общество не се ограничават единствено до услуги, които водят до онлайн сключване на договори, но също дотолкова, доколкото представляват икономическа дейност, обхващат и услуги, които не се заплащат от техните получатели, като тези, които предлагат онлайн информация или търговски съобщения, или от тези, които предоставят средства за търсене, достъп и извличане на данни; услугите на информационното общество включват и услуги, които включват […] осигуряване на достъп до комуникационна мрежа […].

[…]

(41) Настоящата директива балансира различните заложени интереси и установява принципи, които могат да послужат за основа на нормите и споразуменията, приети от предприятията.

(42) Освобождаването от отговорност, което е предвидено в настоящата директива, се отнася само за случаи, при които дейността на доставчика на услуги на информационното общество е ограничена до техническия процес на експлоатация и предоставяне на достъп до комуникационна мрежа, по която доставената от трети страни информацията, се пренася или временно съхранява, с единствена цел да се повиши ефективността на преноса ѝ; тази дейност има чисто технически, автоматичен и пасивен характер, което означава, че доставчикът на услуги на информационното общество няма нито познания, нито контрол върху пренасяната или съхранявана информация.

[…]

(50) Важно е предложената директива за хармонизиране на определени аспекти на авторското право и сродните права в информационното общество и настоящата директива да влязат в сила по едно и също време с цел създаването на ясна рамка от правила във връзка с отговорността на посредниците за нарушаване на авторското право и сродните права на равнището на Общността“.

7 Член 2 от посочената директива е озаглавен „Определения“ и предвижда:

„По смисъла на настоящата директива, следните термини означават:

а) „услуги на информационното общество“: услуги по смисъла на член 1, параграф 2 от Директива [98/34];

б) „доставчик на услуги“: всяко физическо или юридическо лице, което предоставя услуги на [информационното] общество;

[…]“.

8 Глава II, раздел 4 от посочената директива е озаглавен „Отговорност на междинни доставчици на услуга“ и включва членове 12—15.

9 Член 12 от същата директива е озаглавен „Обикновен пренос“ и гласи:

„1. Когато се предоставя услуга на информационното общество, която се състои в пренасяне по комуникационната мрежа на информация за получателя на услугата, или предоставяне на достъп до комуникационна мрежа, държавите членки гарантират, че доставчикът на услуги не носи отговорност за пренесената информация, при условие че доставчикът:

а) не започва пренасянето на информация;

б) не подбира получателя на пренесената информация; и

в) не подбира или променя информацията, която се съдържа в пренасянето.

[…]

3. Този член не засяга възможността съд или административен орган, в съответствие с правните системи на държавите членки, да изисква доставчикът на услуги да прекъсне или предотврати нарушение“.

10 Член 13, параграф 1 от Директива 2000/31 е озаглавен „Кеширане“ и гласи:

„1. В случаите, когато се предоставя услуга на информационното общество, която се състои в пренасяне по комуникационна мрежа на информация, предоставена на получател на услугата, държавите членки гарантират, че доставчикът на услуги не носи отговорност за автоматичното, непосредствено и временно съхраняване на тази информация, което се извършва с единствената цел да се подобри ефективността на по-нататъшния пренос на информация до други получатели на услугата по тяхна заявка, при условие че:

а) доставчикът не променя информацията;

б) доставчикът спазва условията за достъп до информацията;

в) доставчикът спазва правилата за актуализиране на информацията, определени, широко признати и използвани от промишлеността;

г) доставчикът не пречи на законното използване на технологията, широко призната и използвана от промишлеността, за получаване на данни за ползването на информация; и

д) доставчикът действа експедитивно за отстраняване или блокиране на достъпа до съхранена информация, след като е узнал факта, че информацията в първоначалния източник на преноса е отстранена от мрежата или достъпът до нея е блокиран, или че съд или административен орган е наредил такова отстраняване или блокиране“.

11 Член 14 от посочената директива е озаглавен „Съхраняване на информация“ и предвижда:

„1. Когато се предоставя услуга на информационното общество, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна на получателя на услугата, държавите членки гарантират, че доставчикът на услуги не носи отговорност за информацията, съхранена по молба на получателя на услугата, при условие че:

а) доставчикът няма сведения за незаконна дейност или информация, а във връзка с искове за щети, не е запознат с факти или обстоятелства, от които да е видна незаконната дейност или информация;

или

б) доставчикът, при получаването на такива сведения или запознаването с такива факти, действа експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа до информацията.

2. Параграф 1 не се прилага в случаите, когато получателят на услугата действа въз основа на получено пълномощие или под контрола на доставчика.

3. Този член не засяга възможността съдебен или административен орган, в съответствие с правните системи на държавите членки, да изисква от доставчика на услуги да прекрати или предотврати нарушение, нито засяга възможността да предвидят процедури, които уреждат отстраняване или блокиране на достъпа до информация“.

12 Член 15, параграф 1 от посочената директива е озаглавен „Отсъствие на общо задължение за контрол“ и гласи:

„Държавите членки не налагат общо задължение на доставчиците при предоставянето на услугите по членове 12, 13 и 14 да контролират информацията, която пренасят или съхраняват, нито общо задължение да търсят активно факти или обстоятелства за незаконна дейност“.

Директива 2001/29/ЕО

13 Съображение 16 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230) гласи:

„Въпросът за отговорността за дейности, осъществени в среда на мрежа, се отнася не само до авторското право и сродните му права, но и до други области като клевета, заблуждаваща реклама или имитация на търговските марки. Този въпрос се разглежда хоризонтално в Директива [2000/31], която изяснява и хармонизира различни правни въпроси, отнасящи се до услугите на информационното общество, включително електронната търговия. Настоящата директива следва да бъде приложена в срок, аналогичен на този, определен за директивата за електронната търговия, тъй като гореупомената директива предвижда хармонизирана рамка от принципи и разпоредби, отнасящи се inter alia до важни части на настоящата директива. Настоящата директива не накърнява разпоредбите, отнасящи се до отговорността в посочената директива“.

Директива 2004/48/ЕО

14 Член 2 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, 2004 г., стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56) е озаглавен „Обхват“ и гласи:

„[…]

3. „Настоящата директива не засяга:

а) […] Директива [2000/31] като цяло, и по-конкретно членове от 12 до 15 от Директива [2000/31];

[…]“.

Германското право

15 Членове 7—10 от Telemediengesetz (Закона за електронните медии) от 26 февруари 2007 г. (BGBl. I, стр. 179), последно изменен със Закона от 31 март 2010 г. (BGBl. I, стр. 692) (наричан по-нататък „Законът за електронните медии“), транспонират в националното право членове 12—15 от Директива 2000/31.

16 Член 7 от Закона за електронните медии гласи:

„1) По силата на общите закони доставчиците носят отговорност за информацията, която самите те предоставят на разположение за ползване.

2) Доставчиците по смисъла на членове 8—10 не са длъжни да контролират информацията, която пренасят или съхраняват, нито да търсят активно факти или обстоятелства за незаконна дейност. Обстоятелството, че съгласно членове 8—10 доставчикът не носи отговорност, не засяга наложените му с общите закони задължения за отстраняване или блокиране на информация. […]“.

17 Член 8, параграф 1 от Закона за електронните медии гласи:

„Доставчиците не носят отговорност за информацията, която пренасят по комуникационната мрежа или до която предоставят достъп за ползване, при условие че:

1. не започват пренасянето на информация,

2. не подбират получателя на пренесената информация и

3. не подбират или променят пренасяната информация.

Първото изречение не се прилага, когато доставчикът съзнателно е съучастник на получател на негова услуга в извършването на незаконни действия“.

18 Член 97 от Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz) (Закон за авторското право и сродните му права) от 9 септември 1965 г. (BGBl. I, стр. 1273), последно изменен със Закона от 1 октомври 2013 г. (BGBl. I, стр. 3728) (наричан по-нататък „Законът за авторското право и сродните му права“), гласи:

„1) При недопустимо нарушение на авторското право или на друго защитено с настоящия закон право увреденото лице може да иска преустановяване на посегателството, а при опасност от повтаряне на нарушението — забрана за извършване на дейността, която ще представлява нарушение. Правото да се иска забрана е налице и когато за първи път възникне опасност от извършване на нарушение.

2) Който извършва действието умишлено или поради небрежност, дължи на увреденото лице обезщетение за причинените с това вреди. […]“.

19 Член 97a от Закона за авторското право и сродните му права гласи:

„1) Преди да предяви правата си по съдебен ред, увреденото лице следва да отправи до нарушителя предупреждение, че му забранява съответното действие, и да му даде възможност да уреди спора чрез поемане на задължение за неизвършване на това действие, скрепено с подходяща договорна санкция.

[…]

3) Когато предупреждението е основателно […], може да се иска възстановяване на необходимите разноски. […]“.

Национална съдебна практика относно косвената отговорност на доставчиците на услуги на информационното общество (Störerhaftung)

20 От акта за преюдициално запитване следва, че съгласно германското право за извършване на нарушение на авторски или сродни права може да се търси пряка отговорност (Täterhaftung) или косвена отговорност (Störerhaftung). Всъщност германските съдилища тълкуват член 97 от Закона за авторското право и сродните му права в смисъл, че в случай на нарушение отговорност може да носи лице, което, без да е извършител или съучастник в извършването на нарушението, умишлено допринася за него по някакъв начин (Störer).

21 В това отношение Bundesgerichtshof (Федерален съд, Германия) приема в решение от 12 май 2010 г. по дело Sommer unseres Lebens (I ZR 121/08), че частно лице, което поддържа wifi мрежа с достъп до интернет, може да бъде квалифицирано като „Störer“, ако не е защитило мрежата си с парола и по този начин е позволило на трето лице да наруши авторско право или сродни на него права. Съгласно споменатото съдебно решение има разумни основания да се счита, че такова лице, което поддържа мрежа, следва да вземе мерки за защита, като например система за идентифициране с парола.

Фактите в главното производство и преюдициалните въпроси

22 Г-н Mc Fadden е управител на предприятие, което продава или отдава под наем осветителна и звукова техника.

23 Той поддържа безжична локална мрежа, предоставяща в близост до предприятието му безплатен и анонимен достъп до интернет. За да предоставя достъпа до интернет, г-н Mc Fadden използва услугите на предприятие за далекосъобщителни услуги. Достъпът до мрежата умишлено не е защитен с цел да се привлече вниманието върху дружеството на клиенти от съседни магазини, минувачи и съседи.

24 Около 4 септември 2010 г. г-н Mc Fadden преименува мрежата си от „mcfadden.de“ на „freiheitstattangst.de“, като се позовава на протестна проява за защита на личните данни и против прекомерния контрол от страна на държавата.

25 По същото време посредством поддържаната от г-н Mc Fadden мрежа на публично разположение в интернет безвъзмездно е предоставено музикално произведение без съгласието на притежателите на правата върху него. Г-н Mc Fadden твърди, че не е извършил твърдяното нарушение, но не може да изключи, че то е извършено от някой от потребителите на неговата мрежа.

26 Sony Music е продуцент на звукозаписа на това произведение.

27 На 29 октомври 2010 г. Sony Music отправя предупреждение до г-н Mc Fadden да зачита правата му върху звукозаписа.

28 След като получава предупреждението, г-н Mc Fadden предявява пред запитващата юрисдикция отрицателен установителен иск (negative Feststellungsklage). В отговор Sony Music предявява няколко насрещни иска срещу г-н Mc Fadden, първо, за обезщетение за вреди на основание пряката му отговорност за нарушението на правата върху звукозаписа, второ, за преустановяване на нарушението на правата под заплаха от наказание, трето, за възстановяване на разходите по отправяне на предупреждението и съдебните разноски.

29 С неприсъствено решение от 16 януари 2014 г. запитващата юрисдикция отхвърля иска на г-н Mc Fadden и уважава насрещните искове на Sony Music.

30 Г-н Mc Fadden обжалва решението, като поддържа, че разпоредбите от германското право, с които се транспонира член 12, параграф 1 от Директива 2000/31, изключват ангажирането на отговорността му.

31 В рамките на производството по обжалване Sony Music предявява като главно искане да се потвърди неприсъственото решение, а при условията на евентуалност, ако запитващата юрисдикция не признае пряката отговорност на г-н Mc Fadden — същият да бъде осъден да заплати обезщетение за вреди на основание германската съдебна практика относно косвената отговорност (Störerhaftung) на поддържащите безжична локална мрежа лица, тъй като не взел мерки за защита на безжичната си локална мрежа, позволявайки по този начин на трети лица да нарушат правата на Sony Music.

32 Видно от акта за преюдициално запитване, запитващата юрисдикция е склонна да приеме, че нарушението на правата на Sony Music не е извършено лично от г-н Mc Fadden, а от неизвестен потребител на безжичната му локална мрежа. При все това запитващата юрисдикция възнамерява да ангажира косвената отговорност (Störerhaftung) на г-н Mc Fadden, тъй като същият не е защитил мрежата и с това е позволил анонимното извършване на нарушението. Запитващата юрисдикция обаче иска да установи дали освобождаването от отговорност по член 12, параграф 1 от Директива 2000/31, транспониран в германското право с член 8, параграф 1, първо изречение от Закона за електронните медии, не възпрепятства въобще ангажирането на отговорността на г-н Mc Fadden.

33 При тези обстоятелства Landgericht München I (Областен съд Мюнхен I) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли член 12, параграф 1, първа част от изречението от Директива 2000/31 във връзка с член 2, буква а) от тази директива и във връзка с член 1, точка 2 от Директива 98/34, изменена с Директива 98/48, да се тълкува в смисъл, че изразът „нормално предоставяна срещу възнаграждение“ предполага националният съд да установи:

а. дали конкретно заинтересованото лице, което се позовава на качеството си на доставчик на услугата, нормално предоставя тази конкретна услуга срещу възнаграждение, или

б. дали въобще има на пазара доставчици, които предоставят тази или сходна услуга срещу възнаграждение, или

в. дали по-голямата част от тези или от сходните услуги се предоставят срещу възнаграждение?

2) Следва ли член 12, параграф 1, първа част от изречението от Директива 2000/31 да се тълкува в смисъл, че изразът „предоставяне на достъп до комуникационна мрежа“ означава, че за да е налице предоставяне в съответствие с Директивата, е от значение единствено да е настъпил резултатът, тоест да е предоставен достъпът до комуникационна мрежа (например до интернет)?

3) Следва ли член 12, параграф 1, във връзка с член 2, буква б) от Директива 2000/31 да се тълкува в смисъл, че за да е налице „предоставяне“ по смисъла на посочения член 2, буква б), е достатъчно услугата на информационното общество да е просто фактически предоставена на разположение, тоест в конкретния случай да е предоставена на разположение [отворена безжична локална мрежа] WLAN, или освен това е необходимо да е налице и „рекламиране“?

4) Следва ли член 12, параграф 1, първа част от изречението от Директива 2000/31 да се тълкува в смисъл, че с израза „не носи отговорност за пренесената информация“ се има предвид, че по принцип или поне при първото констатирано нарушение на авторски права лицето, чиито права са нарушени, няма право спрямо доставчика на достъп да иска забрана на съответните действия, обезщетение за вреди и заплащане на разноските по предупреждението и на съдебните разноски?

5) Следва ли член 12, параграф 1, първа част от изречението във връзка с член 12, параграф 3 от Директива 2000/31 да се тълкува в смисъл, че държавите членки нямат право да разрешават на националния съд в рамките на исково производство по съществото на спора да налага забрана на доставчиците на достъп да извършват занапред действия, с които да дават възможност на трети лица чрез конкретна интернет връзка да предоставят електронен достъп до защитено с авторско право произведение чрез интернет платформите за обмен на файлове?

6) Следва ли член 12, параграф 1, първа част от изречението от Директива 2000/31 да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като тези по делото в главното производство разпоредбата на член 14, параграф 1, буква б) от Директива 2000/31 трябва да се прилага по аналогия към правото да се иска забрана на съответните действия?

7) Следва ли член 12, параграф 1, първа част от изречението във връзка с член 2, буква б) от Директива 2000/31 да се тълкува в смисъл, че изискванията към доставчика на услуги се изчерпват с това, че доставчик на услуги е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя услуги на информационното общество?

8) При отрицателен отговор на седмия въпрос, какви допълнителни изисквания следват да се поставят към доставчика на услуги в контекста на тълкуването на член 2, буква б) от Директива 2000/31?

9) Следва ли член 12, параграф 1, първа част от изречението от Директива 2000/31, предвид закрилата на интелектуалната собственост, съставляваща основно право и произтичаща от правото на собственост (член 17, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз), предвид установените в директиви 2001/29 и 2004/48 правила, както и предвид свободата на информацията и основното право на стопанска инициатива в Съюза (член 16 от Хартата на основните права на Европейския съюз), да се тълкува в смисъл, че допуска националният съд […] да постанови решение, с което, като осъди доставчика на достъп да заплати съдебните разноски, да му забрани занапред да дава възможност на трети лица чрез конкретна интернет връзка да предоставят електронен достъп до защитено с авторско право произведение или части от него чрез интернет платформите за обмен на файлове (peer-to-peer), като по силата на това решение доставчикът на достъп да е свободен да избира какви технически мерки конкретно да вземе за съобразяване с тази забрана?

[10)] Важи ли това и когато доставчикът на достъп в действителност може да изпълни тази съдебна забрана само като изключи интернет връзката или я защити с парола или като проследява цялата протичаща през тази връзка комуникация с цел да установи дали отново е налице незаконно пренасяне на защитено с авторско право произведение, при положение че това е установено […] още в самото начало, а […] не едва в производството по принудително изпълнение или в административно-наказателното производство?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

34 Видно от акта за преюдициално запитване, с първия въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали услуга като предоставяната от жалбоподателя в главното производство, състояща се в предоставяне на разположение на публично достъпна и безплатна безжична комуникационна мрежа, попада в приложното поле на член 12, параграф 1 от Директива 2000/31.

35 Предвид това следва да се разбира, че с първия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 2, буква а) от същата директива и с член 1, точка 2 от Директива 98/34 трябва да се тълкува в смисъл, че услуга като разглежданата в главното производство, предоставяна от лице, което поддържа комуникационна мрежа, и състояща се в безплатното предоставяне на тази мрежа на публично разположение, представлява „услуга на информационното общество“ по смисъла на първата разпоредба.

36 Най-напред следва да се отбележи, че нито член 12, параграф 1 от Директива 2000/31, нито член 2 от същата директива съдържат дефиниция на понятието „услуга на информационното общество“. В това отношение обаче последният посочен член препраща към Директива 98/34.

37 От една страна, от съображения 2 и 19 от Директива 98/48 следва, че понятието „услуга“, използвано в Директива 98/34, трябва да се разбира в същия смисъл като в член 57 ДФЕС. Съгласно посочения член 57 услугите се считат за „услуги“ по-специално ако обикновено се предоставят срещу възнаграждение.

38 От друга страна, член 1, точка 2 от Директива 98/34 предвижда, че понятието „услуга на информационното общество“ включва всяка услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба от получателя на услугите.

39 С оглед на това следва да се приеме, че услуги на информационното общество по член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 могат да са само услуги, които нормално се предоставят срещу възнаграждение.

40 Този извод се потвърждава и от съображение 18 от Директива 2000/31, съгласно което услугите на информационното общество не се ограничават единствено до услуги, които водят до онлайн сключване договори, а включват и други услуги, при условие че същите представляват икономическа дейност.

41 Въз основа на това обаче не може да се направи изводът, че икономическа по естеството си услуга, която е предоставена безвъзмездно, не може никога да се счита за „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 12, параграф 1 от Директива 2000/31. Всъщност възнаграждението за услуга, която доставчик предоставя в рамките на икономическата си дейност, не трябва непременно да е платено от получателите ѝ (в този смисъл вж. решение от 11 септември 2014 г. Papasavvas, C-291/13, EU:C:2014:2209, т. 28 и 29).

42 Такъв по-специално е случаят, когато доставчик безвъзмездно предоставя услуга с цел реклама на стоките, които продава, и на услугите, които предоставя, като разходите за тази дейност са включени в продажната цена на тези стоки или услуги (решения от 26 април 1988 г., Bond van Adverteerders и др., 352/85, EU:C:1988:196, т. 16 и от 11 април 2000 г., Deliège, C-51/96 и C-191/97, EU:C:2000:199, т. 56).

43 С оглед на изложеното на първия въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 2, буква а) от същата директива и с член 1, точка 2 от Директива 98/34 трябва да се тълкува в смисъл, че услуга като разглежданата в главното производство, предоставяна от лице, което поддържа комуникационна мрежа, и състояща се в безплатното предоставяне на публично разположение на тази мрежа, представлява „услуга на информационното общество“ по смисъла на първата разпоредба, ако съответният доставчик я извършва с цел реклама на стоките, които продава, или на услугите, които предоставя.

По втория и третия въпрос

44 С втория и третия въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че за да може визирана с тази разпоредба услуга, състояща се в предоставяне на достъп до комуникационна мрежа, да се счита за предоставена, трябва само да е предоставен достъпът, или трябва да са изпълнени и допълнителни изисквания.

45 В частност запитващата юрисдикция иска да се установи дали, освен предоставянето на достъп до комуникационна мрежа, е необходимо, от една страна, да съществува договорно отношение между получателя и доставчика на услугата и от друга страна, последният да рекламира тази услуга.

46 В това отношение, на първо място, видно от текста на член 12 от Директива 2000/31, озаглавен „Обикновен пренос“, доставката на услуга по тази разпоредба трябва да включва пренасяне на информация по комуникационна мрежа.

47 Впрочем споменатата разпоредба предвижда, че установеното с нея освобождаване от отговорност се отнася само до пренесената информация.

48 Накрая, от съображение 42 от Директива 2000/31 следва, че дейността по „обикновен пренос“ има чисто технически, автоматичен и пасивен характер.

49 Следователно предоставянето на достъп до комуникационна мрежа не трябва да надхвърля рамките на такъв технически, автоматичен и пасивен способ за осигуряване на пренасянето на необходимата информация.

50 На второ място, нито от останалите разпоредби на Директива 2000/31, нито от преследваните с нея цели следва, че предоставянето на достъп до комуникационна мрежа трябва да отговаря на допълнителни изисквания, като например съществуване на договорно отношение между получателя и доставчика на услугата или прилагане от последния на рекламни средства за привличане на вниманието към нея.

51 Действително може да се отбележи, че в текста на немски език на член 2, буква б) от Директива 2000/31 е използван глаголът „anbieten“, който би могъл да се разбере като отнасящ се до идеята за оферирането и на това основание до някаква форма на реклама.

52 Необходимостта от единно прилагане и следователно от единно тълкуване на разпоредбите на правото на Съюза обаче изключва възможността в случай на съмнение текстът на дадена разпоредба да се разглежда отделно в една от неговите редакции, а напротив, изисква да се тълкува и прилага в светлината на текстовете на тази разпоредба на останалите официални езици (решение от 9 юни 2011 г., Eleftheri tileorasi и Giannikos, C-52/10, EU:C:2011:374, т. 23).

53 В текстовете на член 2, буква б) на други езици, и по-специално на испански, чешки, английски, френски, италиански, полски или словашки език, обаче са използвани глаголи, които не изразяват такава идея за оферирането или рекламирането.

54 С оглед на изложеното на втория и третия въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че за да може визираната в тази разпоредба услуга, състояща се в предоставяне на достъп до комуникационна мрежа, да се счита за предоставена, достъпът не трябва да надхвърля рамките на технически, автоматичен и пасивен способ за осигуряване на пренасянето на необходимата информация, като не се налага да е изпълнено каквото и да било допълнително изискване.

По шестия въпрос

55 С шестия въпрос, който следва да се разгледа на трето място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че условието, предвидено в член 14, параграф 1, буква б) от същата директива, се прилага по аналогия към споменатия член 12, параграф 1.

56 В това отношение от самата структура на Директива 2000/31 следва, че законодателят на Съюза е искал да разграничи режимите, приложими по отношение на дейностите по обикновен пренос, по „кеширане“ и по съхраняване на информация, като ги е уредил с различни разпоредби от Директивата.

57 Във връзка с това при сравняване на член 12, параграф 1, член 13, параграф 1 и член 14 параграф 1 от споменатата директива става ясно, че за предвиденото във всяка една от тези разпоредби освобождаване от отговорност следва да са изпълнени различни условия в зависимост от вида на съответната дейност.

58 Член 14, параграф 1 от Директива 2000/31, озаглавен „Съхраняване на информация“, по-специално предвижда, че за да се ползват от предвиденото в него освобождаване от отговорност, лицата, които съхраняват информация на уебсайтове, трябва, когато получат сведения за незаконна дейност, да действат експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа.

59 За сметка на това обаче член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 не налага такова условие за предвиденото в него освобождаване от отговорност на лицата, които предоставят достъп до комуникационна мрежа.

60 Впрочем, както генералният адвокат посочва в точка 100 от заключението си, положението на лице, което съхранява уебсайт, от една страна, и това на лице, което предоставя достъп до комуникационна мрежа, от друга страна, не са сходни с оглед на условието по член 14, параграф 1 от Директива 2000/31.

61 Всъщност, видно от нейното съображение 42, посочената директива предвижда освобождаване от отговорност поради факта, че дейностите, упражнявани от различните категории доставчици на услуги, и по-специално от лицата, които предоставят достъп до комуникационна мрежа, и от лицата, които съхраняват уебсайтове, имат чисто технически, автоматичен и пасивен характер и че следователно тези доставчици на услуги нямат нито познания, нито контрол върху пренасяната или съхраняваната информация.

62 Лице, което съхранява уебсайт, предоставя услуга по съхраняване на информация за определен период от време. Следователно то може да узнае за незаконния характер на дадена информация, която съхранява, на по-късен етап, след като вече я е съхранило, като все още може да предприеме действия с оглед отстраняването или блокирането на достъпа до нея.

63 За разлика от него лицето, което предоставя достъп до комуникационна мрежа, предоставя услуга по пренос на информация, която обикновено не се проточва във времето, така че след като е пренесло информацията, то не упражнява какъвто и да било контрол върху нея. Предвид това лицето, което предоставя достъп до комуникационна мрежа, за разлика от лицето, което съхранява уебсайт, често няма възможност да предприеме на по-късен етап действия с оглед отстраняването или блокирането на достъпа до съответната информация.

64 Във всички случаи, видно от точка 54 от настоящото решение, член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 не предвижда каквото и да било допълнително изискване за разглежданата услуга за доставка на достъп до комуникационна мрежа, освен това достъпът да не надхвърля рамките на технически, автоматичен и пасивен способ за осигуряване на преноса на необходимата информация.

65 С оглед на изложеното на шестия въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че условието по член 14, параграф 1, буква б) от същата директива не се прилага по аналогия към споменатия член 12, параграф 1.

По седмия и осмия въпрос

66 Със седмия и осмия въпрос, които следва да се разгледат заедно и на четвърто място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 2, буква б) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че съществуват различни от посочените в него изисквания, на които доставчикът на услуги за достъп до комуникационна мрежа трябва да отговаря.

67 В това отношение член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 2, буква б) от същата директива предвижда изрично само едно изискване за такъв доставчик, а именно да е физическо или юридическо лице, което да предоставя услуги на информационното общество.

68 Във връзка с това от споменатото съображение 41 следва, че законодателят на Съюза приема Директива 2000/31, за да балансира различните заложени интереси. Ето защо цялата директива, и по-специално член 12, параграф 1, във връзка с член 2, буква б) от нея, трябва да се счита като израз на установения от законодателя баланс.

69 Поради това Съдът не следва да заема мястото на законодателя на Съюза и да налага условия за прилагането на посочената разпоредба, които последният не е предвидил.

70 Всъщност налагането на изисквания за освобождаване от отговорност по член 12, параграф 1 от Директива 2000/31, които законодателят на Съюза не е посочил изрично, може да доведе до поставяне под въпрос на посочения баланс.

71 Предвид изложеното на седмия и осмия въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 2, буква б) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че не съществуват други изисквания, освен посочените в тази разпоредба, на които доставчикът на услуги за достъп до комуникационна мрежа трябва да отговаря.

По четвъртия въпрос

72 С четвъртия си въпрос, който следва да се разгледа на пето място, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска лицето, увредено поради нарушение на негови права върху произведение, да поиска да се забрани продължаване на нарушението, да получи обезщетение за вреди, както и да му бъдат платени разходите за отправяне на предупреждение и съдебните разноски по делото срещу доставчик на достъп до комуникационна мрежа, чиито услуги са използвани за извършване на нарушението.

73 В това отношение следва да се напомни, че съгласно член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 държавите членки гарантират, че доставчиците, които предоставят услуга за достъп до комуникационна мрежа, не носят отговорност за пренесената от тях на получателите на услугата информация, като трите условия в това отношение, които тази разпоредба предвижда, са доставчиците да не започват пренасянето на информацията, да не подбират получателя на пренесената информация и да не подбират или променят пренасяната информация.

74 Следователно, когато посочените условия са изпълнени, отговорността на доставчик, предоставящ достъп до комуникационна мрежа, не може да се ангажира и поради това във всички случаи е изключено притежателят на авторски права да може да иска от този доставчик на услуги обезщетение за вреди, с мотива че връзката с тази мрежа е използвана от трети лица за нарушение на правата му.

75 Поради това във всички случаи е изключено също и притежателят на авторски права да иска възстановяване на разходите за отправяне на предупреждение или съдебните разноски по делото по иска за обезщетение. Всъщност, за да е основателно такова акцесорно искане, самото главно искане трябва да е основателно, което в случая член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 изключва.

76 Във връзка с това член 12, параграф 3 от Директива 2000/31 уточнява, че същият член не засяга възможността национален съд или административен орган да изисква доставчикът на услуги да прекъсне или предотврати нарушение.

77 Следователно, когато трето лице извърши нарушение посредством интернет връзка, която доставчик на достъп до комуникационна мрежа му е предоставил на разположение, член 12, параграф 1 от споменатата директива допуска увреденото от това нарушение лице да поиска от национален орган или юрисдикция да забрани на доставчика да позволява продължаване на това нарушение.

78 Поради това трябва да се приеме, че сам по себе си член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 не изключва възможността същото това лице да предяви искане и за възстановяване на разходите за отправяне на предупреждение и за съдебните разноски по делото за това искане като посочените в предходните точки.

79 С оглед на изложеното на четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска лице, увредено от нарушение на правата му върху произведение, да може да предяви искане за обезщетение за вреди от доставчик на достъп до комуникационна мрежа, с мотива че такъв достъп е използван от трети лица за нарушение на правата му, както и искане за възстановяване на разходите за отправяне на предупреждение или за съдебните разноски по делото по това искане за обезщетение за вреди. При все това обаче посочената разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че допуска това лице да предяви искане за забрана на продължаването на нарушението, както и за плащане на разходите за отправяне на предупреждение и на съдебните разноски по делото срещу доставчик на достъп до комуникационна мрежа, чиито услуги са използвани за извършване на нарушението, ако исканията целят или следват приемането на разпореждане от национален орган или юрисдикция, с което на доставчика се забранява да позволява продължаването на нарушението.

По пети, девети и десети въпрос

80 С петия, деветия и десетия въпрос, които следва да се разгледат заедно и на шесто място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 12, параграф 3 от същата директива трябва да се тълкува, предвид произичащите от защитата на основните права изисквания и предвидените в директиви 2001/29 и 2004/48 правила, в смисъл, че не допуска прилагането на скрепено със санкция разпореждане като разглежданото в главното производство, която изисква от доставчик на достъп до комуникационна мрежа, позволяваща публично достъпна интернет връзка, да възпрепятства трети лица да предоставят на публично разположение посредством тази интернет връзка защитено с авторско право произведение или части от него чрез интернет платформите за обмен на файлове (peer-to-peer), когато доставчикът действително е свободен да избира какви технически мерки да вземе за съобразяване с това разпореждане, но на практика е установено, че единствените мерки, които би могъл да вземе, са или да спре интернет връзката, или да я защити с парола, или да проследява цялата пренасяна посредством тази връзка информация.

81 Най-напред, установено е, че разпореждане като разглежданото от запитващата юрисдикция в главното производство, която налага на доставчик на достъп до съответната комуникационна мрежа да предотврати нарушение на право, сродно на авторското право, спада към защитата на основното право на защита на интелектуалната собственост по член 17, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

82 Освен това, доколкото, от една страна, споменатото разпореждане възлага на посочения доставчик на достъп задължение, което може да засегне икономическата му дейност, и от друга страна, може да ограничи свободата на получателите на такава услуга да се ползват от достъп до

интернет, трябва да се констатира, че тя противоречи на защитеното с член 16 от Хартата право на стопанска инициатива на едно лице, както и на защитеното с член 11 от Хартата право на свобода на информацията на останалите лица.

83 Когато няколко защитени от правото на Съюза основни права се конкурират, съответният национален орган или юрисдикция следва да осигури справедливо равновесие помежду им (вж. в този смисъл решение от 29 януари 2008 г., Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, т. 68 и 70).

84 В това отношение Съдът приема, че разпореждане, което предоставя на доставчик на достъп до комуникационна мрежа възможността сам да определи конкретните мерки, които следва да се предприемат, за да се постигне търсеният резултат, при някои условия може да доведе до установяване на такова справедливо равновесие (вж. в този смисъл решение от 27 март 2014 г., UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, т. 62 и 63).

85 В случая, видно от акта за преюдициално запитване, запитващата юрисдикция приема, че мерките, които адресатът на разпореждане на практика може да вземе, са само три, а именно да проследява цялата пренасяна посредством интернет връзката информация, да изключи тази връзка или да я защити с парола.

86 Ето защо Съдът ще анализира съвместимостта на разглежданото разпореждане с правото на Съюза единствено въз основа на трите предложени от запитващата юрисдикция мерки.

87 По отношение, първо, на контролирането на цялата пренасяна информация, то такава мярка веднага трябва да се изключи, тъй като противоречи на член 15, параграф 1 от Директива 2000/31, забраняващ да се налага по-специално на доставчиците на достъп до комуникационна мрежа общо задължение за контролиране на информацията, която същите пренасят.

88 Що се отнася, второ, до мярката, състояща се в пълно изключване на интернет връзката, следва да се констатира, че прилагането ѝ би довело до съществено засягане на правото на стопанска инициатива на лицето, макар и то да извършва само като допълнителна икономическа дейност по предоставяне на достъп, забранявайки му фактически въобще да упражнява тази дейност, за да преустанови ограничено нарушение на авторското право, без да предвижда приемане на по-малко накърняващи тази свобода мерки.

89 При тези условия за такава мярка трябва да се приеме, че не отговаря на изискването за осигуряване на справедливо равновесие между основните права, които трябва да бъдат съвместени (вж. в този смисъл по отношение на разпореждане решение от 24 ноември 2011 г., Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, т. 49, както и по аналогия решение от 16 юли 2015 г., Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, т. 35 и 41).

90 Що се отнася, трето, до мярката, състояща се в защита на интернет връзката с парола, следва да се отбележи, че тя може да доведе до ограничаване както на правото на стопанска инициатива на доставчика на услуга за достъп до комуникационна мрежа, така и правото на свобода на информацията на получателите на тази услуга.

91 При все това следва да се констатира, на първо място, че такава мярка не засяга съществото съдържание на правото на стопанска инициатива на доставчик на достъп до комуникационна мрежа, тъй като само незначително променя един от техническите способи за извършване на дейността му.

92 На второ място, мярка, състояща се в защита на интернет връзка, не изглежда да може да засегне същественото съдържание на правото на свободна информация на получателите на услуга за достъп до интернет мрежа, доколкото само изисква от последните да поискат да получат парола, като при това тази връзка е само един от начините да имат достъп до интернет.

93 На трето място, видно от съдебната практика, взетата мярка трябва да е с точно определена цел, в смисъл че трябва да служи за преустановяване на извършвано от трето лице нарушение на авторско право или на сродно на него право, без при това да засяга възможността на потребителите на интернет да ползват услугите на този доставчик за правомерен достъп до информация. В противен случай намесата на доставчика в свободата на информация на потребителите би била необоснована с оглед на преследваната цел (решение от 27 март 2014 г., UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, т. 56).

94 При все това обаче мярка, взета от доставчик на достъп до комуникационна мрежа и състояща се в защита на връзката на тази мрежа с интернет, не изглежда да може да засегне възможността, с която разполагат ползващите услугите на този доставчик потребители на интернет, да имат правомерен достъп до информация, тъй като не води до каквото и да било блокиране на уебсайт.

95 На четвърто място, Съдът приема, че мерките, взети от адресат на разпореждане като разглежданото в главното производство за изпълнението ѝ, трябва да бъдат достатъчно ефикасни, за да осигурят ефективна защита на разглежданото основно право, тоест трябва да имат за резултат да предотвратят или поне да направят трудно осъществими неразрешените посещения на закриляни обекти и в значителна степен да разубеждават потребителите на интернет, които ползват услугите на адресата на това разпореждане, да посещават тези обекти, предоставени на тяхно разположение в нарушение на посоченото основно право (решение от 27 март 2014 г., UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, т. 62).

96 В това отношение трябва да се констатира, че мярка, състояща се в защита на интернет връзка с парола, може да разубеди потребителите на тази връзка да извършват нарушения на авторско право или на сродни на него права, доколкото тези потребители биха били задължени да се идентифицират, за да получат необходимата парола, и не биха могли следователно да действат анонимно, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

97 На пето място, следва да се напомни, че според запитващата юрисдикция, освен трите посочени от нея мерки, не съществуват други мерки, които доставчик на достъп до комуникационна мрежа като разглежданата в главното производство на практика би могъл да приложи, за да изпълни разпореждане като разглежданото в главното производство.

98 След като Съдът отхвърли останалите две мерки, евентуална констатация, че доставчик на достъп до комуникационна мрежа не трябва и да защити интернет връзката си, би довела до лишаване на основното право на интелектулна собственост от всякаква защита, като това би противоречало на идеята за справедливото равновесие (вж. по аналогия решение от 16 юли 2015 г., Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, т. 37 и 38).

99 Предвид това мярка, целяща да се защити интернет връзка с парола, трябва да се приеме като необходима за гарантиране на ефективната защита на основното право на защита на интелектуалната собственост.

100 От изложеното следва, че при посочените в настоящото решение условия мярка, състояща се в защита на връзката, трябва да се приеме за подходяща за установяване на справедливо равновесие между, от една страна, основното право на защита на интелектуалната собственост,

и от друга страна, правото на стопанска инициатива на доставчика на услуга за достъп до комуникационна мрежа, както и правото на свобода на информацията на получателите на тази услуга.

101 Поради това на пети, девети и десети въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 12, параграф 3 от същата директива трябва да се тълкува, предвид изискванията, следващи от защитата на основните права, както и от предвидените в директиви 2001/29 и 2004/48 правила, в смисъл, че не допуска прилагането на скрепено със санкция разпореждане като разглежданото в главното производство, което изисква от доставчик на достъп до комуникационна мрежа, позволяваща публично достъпна интернет връзка, да възпрепятства трети лица да предоставят на публично разположение посредством тази интернет връзка защитено с авторско право произведение или части от него чрез интернет платформите за обмен на файлове (*peer-to-peer*), когато доставчикът е свободен да избира какви технически мерки да вземе за съобразяване с това разпореждане, дори и ако изборът му се свежда само до една мярка, състояща се в защита на интернет връзката с парола, при условие че потребителите на мрежата бъдат задължени да се идентифицират, за да получат необходимата парола, и не могат следователно да действат анонимно, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

По съдебните разноски

102 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Член 12, параграф 1 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия), във връзка с член 2, буква а) от същата директива и с член 1, точка 2 от Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти, изменена с Директива 98/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 г., трябва да се тълкува в смисъл, че услуга като разглежданата в главното производство, предоставяна от лице, което поддържа комуникационна мрежа, и състояща се в безплатното предоставяне на публично разположение на тази мрежа, представлява „услуга на информационното общество“ по смисъла на първата разпоредба, ако съответният доставчик я извършва с цел реклама на стоките, които продава, или на услугите, които предоставя.**

2) **Член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че за да може визираната в тази разпоредба услуга, състояща се в предоставяне на достъп до комуникационна мрежа, да се счита за предоставена, достъпът не трябва да надхвърля рамките на технически, автоматичен и пасивен способ за осигуряване на пренасянето на необходимата информация, като не се налага да е изпълнено каквото и да било допълнително изискване.**

3) **Член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че условието по член 14, параграф 1, буква б) от същата директива не се прилага по аналогия към споменатия член 12, параграф 1.**

4) Член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 2, буква б) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че не съществуват други изисквания, освен посочените в тази разпоредба, на които доставчикът на услуги за достъп до комуникационна мрежа трябва да отговаря.

5) Член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска лице, увредено от нарушение на правата му върху произведение, да може да предяви искане за обезщетение за вреди от доставчик на достъп до комуникационна мрежа, с мотива че такъв достъп е използван от трети лица за нарушение на правата му, както и искане за възстановяване на разходите за отправяне на предупреждение или за съдебните разноски по делото по това искане за обезщетение за вреди. При все това обаче посочената разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че допуска това лице да предяви искане за забрана на продължаването на нарушението, както и за плащане на разходите за отправяне на предупреждение и на съдебните разноски по делото срещу доставчик на достъп до комуникационна мрежа, чиито услуги са използвани за извършване на нарушението, ако исканията целят или следват приемането на разпореждане от национален орган или юрисдикция, с което на доставчика се забранява да позволява продължаването на нарушението.

6) Член 12, параграф 1 от Директива 2000/31 във връзка с член 12, параграф 3 от същата директива трябва да се тълкува, предвид изискванията, следващи от защитата на основните права, както и от предвидените в директиви 2001/29 и 2004/48 правила, в смисъл, че не допуска прилагането на скрепено със санкция разпореждане като разглежданото в главното производство, което изисква от доставчик на достъп до комуникационна мрежа, позволяваща публично достъпна интернет връзка, да възпрепятства трети лица да предоставят на публично разположение посредством тази интернет връзка защитено с авторско право произведение или части от него чрез интернет платформите за обмен на файлове (*peer-to-peer*), когато доставчикът е свободен да избира какви технически мерки да вземе за съобразяване с това разпореждане, дори и ако изборът му се свежда само до една мярка, състояща се в защита на интернет връзката с парола, при условие че потребителите на мрежата бъдат задължени да се идентифицират, за да получат необходимата парола, и не могат следователно да действат анонимно, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

Подписи